

Bài phát biểu của KHG Dương Nguyệt Ánh tại Montreal.

Ánh xin trân trọng kính chào tất cả quý vị.

Trước hết, Ánh xin chân thành cảm tạ ông Lê Văn Trang, BS Chủ Tịch Đào Bá Ngọc và Ban Chấp Hành Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Vùng Montreal đã có nhã ý mời Ánh đến đây để gặp gỡ và thưa chuyện với quý vị. Và quan trọng hơn hết, Ánh xin cảm ơn sự hiện diện của tất cả quý vị hôm nay, nhất là những quý vị ở xa đã phải lái xe nhiều giờ để đến đây. Chưa sang đến Montreal mà từ mấy tuần trước Ánh đã nhận được nhiều điện thư chào đón ân cần, Ánh xin nhân dịp này trân trọng ghi nhận và tri ân những thịnh tình này, và biết là Ánh sẽ còn phải cố gắng thật nhiều nữa thì mới xứng đáng.

Kính thưa quý vị,

Đây là lần đầu tiên mà Ánh tham dự lễ Giỗ Tổ và Quốc Hận được tổ chức chung vào cùng một ngày, và cái buồn lần này cũng vì thế mà thấm thía hơn so với mọi năm. Vì Ngày Giỗ Tổ là để nhớ ơn dựng nước và mở mang bờ cõi của tiền nhân, mà ngày nay nước thì đang mất dần vào tay Trung Cộng, tài nguyên VN thì đang bị cho không hay sang nhượng với giá rẻ mạt. Thế hệ hậu sinh như chúng ta thì ngậm ngùi với lễ Quốc Hận, còn những đứa con bất hiếu như Đảng CSVN thì đang mặc sức phung phí và làm băng hoại hết gia tài của mẹ VN.

Bốn mươi năm trước, khi ngồi trên chiếc phi cơ trực thăng bay ra biển Đông trong buổi sáng cuối cùng, dù chưa đủ lớn để hiểu thấu hết cái tai họa to lớn sắp đổ xuống đầu người dân miền Nam nói riêng và cả tổ quốc VN nói chung, nhưng Ánh cũng đã đủ lớn để biết lần ra đi này sẽ là vĩnh biệt. Vĩnh biệt 15 năm tuổi thơ tự do và bình yên của Ánh trong vòng tay bao bọc của chiến sĩ VNCH, và vĩnh biệt VNCH. Cái cảm giác đau đớn nhất lần đầu tiên trong đời là khi đứng nhìn tàu Hải Quân của mình hạ lá cờ của VNCH xuống và thay thế bằng cờ Hoa Kỳ để được phép cập bến Phi Luật Tân, rồi khóc vì biết mình từ đây là một người vô tổ quốc, rồi lo sợ cho những người còn ở lại, những người đang cố thoát mà không thoát được, thương nhất là những chiến sĩ của mình còn đang cố chiến đấu đến viên đạn sau cùng và thương binh của mình đang còn trong các Quân Y Viện. Ánh tự hỏi số phận của họ rồi ra sao, ai lo cho họ, và cho vợ con họ.

Bây giờ thì tất cả chúng ta đều biết chuyện gì đã xảy ra cho những người ở lại. Quân dân miền Nam đã phải chịu đựng một cuộc trả thù tàn bạo nhất, man rợ nhất trong lịch sử dân tộc, bởi chính những người đồng chủng, những người từng rêu rao với cả thế giới là họ chiến đấu để giải phóng cho miền Nam. Còn nhớ những ngày sau 30/4/75 Đảng đã tuyên bố là "*Chỉ Có Đế Quốc Mỹ là kẻ chiến bại. Toàn thể nhân dân VN, kể cả những viên chức, binh sĩ miền Nam, đều là những người chiến thắng...*", và "*nhân dân miền Bắc chúng tôi, và đồng bào ruột thịt miền Nam sẽ cùng nhau xây dựng một đất nước Việt Nam hùng mạnh...*" Do đó đã có nhiều người tưởng rằng Đảng muốn thật tâm "Hòa Hợp Hòa Giải" mà không hiểu rằng đây chỉ là thủ đoạn của Đảng để lừa cho các nạn nhân ngoan ngoãn hợp tác và không kháng cự nữa. Sau đó trong số "những đồng bào ruột thịt miền Nam" đã có cả trăm ngàn người bị xử tử ngay lập tức. Mấy triệu người đi tù và trong số đó hơn trăm ngàn người đã chết trong những nhà tù khổ sai được mệnh danh là trại cải tạo. Lốp không phải đi tù thì bị bóc lột vợ vét đến tận cùng xương tuỷ qua hàng loạt chiến dịch đổi tiền và những trò gian manh khác của chính quyền để cướp tài sản của dân, rồi nhà tan cửa nát, gia đình ly tán, rồi bị đẩy đi cái gọi là vùng kinh tế mới, cũng là nơi vùi thây của hàng trăm ngàn người dân vô tội khác.

Còn quân dân miền Bắc thì sao? Ban đầu họ ngỡ ngàng trước sự trù phú của miền Nam, trước những dấu vết rất hiển nhiên của một nền tự do dân chủ dù chỉ mới được xây dựng trong 20 năm. Một thí dụ là cái tài sản đáng kể về văn chương, thi ca, âm nhạc, nghệ thuật của miền Nam. Từ ngỡ ngàng họ đi đến tức giận vì nhận ra mình bị lừa, vì đã tin lời Đảng hy sinh xương máu để giải phóng một miền Nam không cần và không muốn giải phóng chút nào. Tệ hại hơn nữa là khi họ hiểu ra rằng họ đã hy sinh xương máu để ăn cướp miền Nam cho Đảng thì đúng hơn. Và sau khi ăn cướp được rồi, Đảng chia nhau hết và trở thành giai cấp tư bản Đỏ để phung phí tài nguyên quốc gia và hưởng thụ. Còn những con người ngày trước còng lưng hy sinh cho Đảng đi ăn cướp thì nghèo vẫn hoàn nghèo, khổ vẫn hoàn khổ, rồi vẫn chung số phận Dân Oan bị cướp đất cướp ruộng y như dân miền Nam. **Bề bàng nhất là những kẻ phản bội VNCH, đã từng ăn cơm quốc gia thờ ma**

cộng sản hoặc hàng hái đi theo cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Họ tưởng rằng sẽ được Đảng đền ơn trọng hậu nhưng không ngờ bị Đảng trở mặt phản bội, quyền không được chia mà lợi cũng hụt. Những tấm bằng ban khen, tuyên dương liệt sĩ gì gì chỉ là mớ giấy lộn. **Khi họ sáng mắt ra thì đã muộn.**

Trong khi các quốc gia Á Châu khác như Nam Hàn, Đài Loan, Singapore, Mã Lai, v.v..., dồn mọi nỗ lực xây dựng đất nước, đã đưa đất nước họ lên hàng phú cường chỉ vỏn vẹn trong vài thập niên, thì ngay sau khi chiếm được miền Nam đảng CS đã đưa toàn cõi VN **đi thụt lùi lại cả hàng 50 năm.** Còn nhớ sau 30/4/75 những tiện nghi của một xã hội tân tiến ở miền Nam như TV, tủ lạnh, điện thoại v...v... biến mất hết. VN là một nước nông nghiệp mà cả nước phải ăn bo bo, khoai sắn độn cơm. Rồi đảng CSVN lại tiếp tục làm tay sai cho CS Liên Xô gây ra thêm hai cuộc chiến tranh với Campuchia và Trung Cộng, phung phí thêm mấy trăm ngàn sinh mạng thanh niên Việt, tiêu diệt thêm tiềm năng dân tộc. Cũng vì cái chế độ độc ác, man rợ đó mà cả triệu người bỏ nước ra đi bằng cách vượt biên, vượt biển. Theo thống kê của Liên Hiệp Quốc thì có khoảng 900,000 thuyền nhân VN đã đến được bến bờ tự do và **họ ước tính rằng cứ mỗi một người thoát được thì có 2 người khác đã bỏ mình trên đường tìm tự do, tức là đã có khoảng gần 2 triệu người thiệt mạng.**

Đói nghèo và thất học thường dẫn đến suy đồi đạo đức, khi con người tìm mọi cách để thoát ra cái đói nghèo và sẵn sàng trả bằng những giá đắt nhất, nhất là khi cái giàu sang xa xỉ và vô đạo đức của giai cấp lãnh đạo diễn ra nhan nhản trước mắt. Và cái thành phần phải gánh chịu hậu quả nhiều nhất bao giờ cũng là thành phần ở vào thế yếu nhất, đó là phụ nữ và trẻ em. Trong lịch sử hơn 4000 năm văn hiến của chúng ta, chưa bao giờ có sự kiện hàng lớp phụ nữ và trẻ em VN bị bán ra nước ngoài để làm nô lệ tình dục, hoặc những cảnh nhục nhã ê chề của các thiếu nữ VN khoả thân sấp hàng để cho ngoại kiều lựa như lựa một món hàng. Đó là chuyện của những người dân VN nghèo khổ. Chuyện của giai cấp lãnh đạo giàu có thì sao? Đạo đức của họ còn suy đồi tệ hại hơn. Không có gì xấu hổ, nhục nhã bằng những tấm bằng viết bằng tiếng VN để cảnh cáo không được ăn cắp ở những nước Á Châu có nhiều khách du lịch từ VN. Nếu đã đủ tiền để đi du lịch thì chắc chắn là không đến nỗi đói nghèo mà phải làm liều.

Vì sao mà ra nông nỗi này? VN chúng ta đã bao lần bị ngoại bang đô hộ và bóc lột, cả ngàn năm Bắc thuộc tăm tối, cả 80 năm đọa đày dưới tay thực dân Pháp, cả triệu người chết đói vì phát xít Nhật, mà giấy rách vẫn giữ được lề, **không bao giờ đi đến sự nhục nhã tột cùng như bây giờ.** VN ngày nay là một quốc gia có chủ quyền, với đảng cầm quyền là người VN, mà tại sao VN lại thụt lùi thảm hại về cả vật chất lẫn tinh thần như thế, tại sao phụ nữ VN và trẻ em VN lại bị đẩy vào bước đường cùng như thế, tại sao tình trạng VN lại tồi tệ hơn cả khi bị ngoại bang đô hộ và một trời một vực so với thời VN từng được mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông?

Câu trả lời là vì **trong suốt 40 năm qua chính quyền CS không hề có một nỗ lực nào để xây dựng đất nước, không hề có một quan tâm nào đến phúc lợi của người dân** nên mới ra nông nỗi này. Họ có thật sự là người VN không mà sao hành xử y như thực dân ngoại bang, chỉ lo vơ vét thật nhiều và thật nhanh mọi tài nguyên quốc gia, bất chấp những mối đại họa đường dài như tàn phá môi sinh, đốn rừng, chặt gỗ quý, tàn phá di tích lịch sử, v...v... Không chăm lo cho dân thì chớ, họ tán tận lương tâm đến nỗi công nhân VN xuất cảnh lao động bị chủ ngoại quốc đánh đập chạy đến cầu cứu mà tòa đại sứ làm ngơ không can thiệp, ngư dân VN bị tàu Trung Cộng hà hiếp ngay trong hải phận VN mà họ không phản ứng.

Và cái tội tày đình nhất của Đảng CSVN ngày nay là vì tham vì hèn mà dâng đất dâng biển cho Trung Cộng để dựa vào Trung Cộng mà củng cố quyền lực. Ít nhất 720 cây số vuông biên giới VN, kể cả Ải Nam Quan và Thác Bản Giốc và 10,000 cây số vuông biển VN gồm cả quyền khai thác hải sản đã nằm gọn trong tay Trung Cộng mà chúng không hề phải tốn một viên đạn. Chưa kể đến việc cho Trung Cộng khai thác Bauxite ở Tây Nguyên và cho Trung Cộng thuê 300,000 mẫu rừng ở 6 tỉnh miền Bắc 50 năm. Trung Cộng tha hồ di dân và đem quân đội của chúng vào những vùng này đóng chốt sẵn. Sau này nếu có xảy ra chiến tranh Trung-Việt thì địch đã ở sẵn ngay trong lòng ta rồi, lại càng khó mà đánh bật được chúng.

Bán nước, phá hoại tài nguyên quốc gia, dập tắt tinh thần ái quốc và niềm tự hào dân tộc, bóc lột, đàn áp, khủng bố dân. Một chính quyền thực dân đồ, một đảng lãnh đạo bất nhân bất nghĩa như thế là đại họa cho tổ quốc Việt Nam thì **người Việt quốc gia hải ngoại không thể nào hợp tác hay hòa hợp hòa giải gì với họ được.** Nhân đây, xin một lần nữa nhắc nhở những ai đã, đang hoặc có ý định hợp tác với chính quyền CS, về cái bản chất phản bội, dối trá và lừa lọc của Đảng CSVN. Cả miền Bắc đã bị lừa, đã không thiếu gì những bài viết chữ Đảng của những cựu đảng viên hay cựu cán bộ vì uất ức. Cả miền Nam đã bị lừa khi Đảng giả vờ

hòa hợp hòa giải chỉ để dễ bề thẳng tay tàn sát trả thù và dễ dàng lừa cả triệu quân cán chính miền Nam vào nhà tù mà ai cũng tưởng chỉ là đi học tập vài ngày rồi về. Cả Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam đã bị lừa. Đây là những kẻ nai lưng hy sinh xương máu cho Đảng rồi bị Đảng trở mặt phản bội sau khi xong việc. Vậy thì hướng gì là người Việt hải ngoại, thành phần đã từng bị Đảng nhục mạ vu khống là một lũ ma cô đi điểm tội phạm nên mới bỏ nước ra đi. Ngày nay Đảng đổi giọng quỷ quyệt gọi chúng ta là những khúc ruột ngàn dặm vì muốn biến chúng ta thành những con bò ngựa thơ để cho Đảng vắt sữa. Đảng hô hào hòa hợp hòa giải để chúng ta tự nguyện làm tay sai không công giúp Đảng thi hành nghị quyết 36. Đảng dựng lên những lãnh tụ đối lập ma để sau này diễn kịch "VN có đa đảng" hầu che mắt thế giới, để mượn tay những kẻ nhẹ dạ thì hành âm mưu của đảng. Sau khi Đảng xong việc, đạt được mục đích, thì cái bản chất phản bội lừa lọc mới lộ ra và quý vị đó cũng sẽ là những cái vỏ chanh tội nghiệp mà Đảng sẽ không ngần ngại vứt bỏ sau khi vắt hết nước.

Vừa rồi chúng ta đã ôn lại câu chuyện tang thương của những người ở lại và quê hương bỏ lại. Còn chuyện của những người ra đi?

Trước hết, xin thành kính đốt nén hương lòng cho những người đã bỏ mình trên đường tìm tự do, những người đã chọn thà chết còn hơn sống mà như chết. Còn chúng ta, từ những người tị nạn thất thủ không nhà và vô tổ quốc năm xưa chúng ta đã trở thành công dân đầy tự tin của những quốc gia tự do dân chủ bậc nhất trên thế giới. Chúng ta đã nhanh chóng khắc phục được những khó khăn kinh tế ban đầu và dựng lên những cộng đồng vững mạnh, những khu thương mại trù phú, các công ty lớn nhỏ đầy dẫy, do người Việt làm chủ. Chúng ta thành công trong mọi ngành, từ quân sự đến khoa học kỹ thuật, văn chương nghệ thuật, từ Luật Nha Y Dược đến Thẩm Mỹ, Thời trang. Con em chúng ta đang sắp hạng đầu ở mọi cấp lớp, từ mẫu giáo đến đại học. Trong lúc người VN trong nước đi ra

ngoại quốc thì tủi hổ vì bị cảnh cáo không được ăn cấp, thì chúng ta, những người Gia Nã Đại gốc Việt, người Úc gốc Việt, người Mỹ gốc Việt, v.v... đi đến đâu cũng được khen phục vì những thành quả và đóng góp không nhỏ cho quê hương mới. Sự kiện này chứng minh hùng hồn rằng nếu những người Việt trong nước có điều kiện và cơ hội như người Việt hải ngoại thì họ cũng sẽ xây dựng được một đời sống no ấm và một quốc gia phú cường. Do đó, chính Đảng CS và bè lũ thực dân Đỏ đang cai trị VN là cái lý do ngăn chặn điều kiện phát triển đất nước và hạnh phúc cho dân tộc VN.

Suốt 40 năm qua người Việt hải ngoại không chỉ lo làm lại cuộc đời trên quê hương mới. Song song với việc đó chúng ta vẫn nêu cao chính nghĩa quốc gia, vẫn tranh đấu không ngừng nghỉ cho 80 triệu đồng bào trong nước, đồng thời gặt gao lên án những tội tày trời của CSVN đối với quốc gia dân tộc. Ánh xin được liệt kê một vài thí dụ.

Chẳng hạn như cuối thập niên 70, đa số người tị nạn còn đang chân ướt chân ráo cố hội nhập vào đời sống mới, người thì làm 2, 3 jobs một lúc để dành dụm gửi tiền về VN, người thì học ngày học đêm để bắt kịp bạn đồng lớp, nhưng chúng ta vẫn bỏ giờ làm giờ học để đi biểu tình tranh đấu cho thuyền nhân VN không bị đẩy trở ra biển, tố cáo hải tặc đang giết người cướp của trên biển Đông, và kêu cứu với Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc. Ánh nhớ hồi đó bố mẹ Ánh rất khó, muốn xin đi đâu không phải dễ. Vậy mà Ánh xin đi tuyệt thực trước tòa Đại Sứ Mã Lai hay vắng nhà cả đêm 30 tháng 4 để làm Đêm Không Ngủ Tưởng Nhớ Quê Hương thì hai cụ cho con gái đi ngay mà không hề thắc mắc.

Một thí dụ nữa là việc tranh đấu cho những cựu tù cộng sản được đến Hoa Kỳ trong chiến dịch nhân đạo mà bên Mỹ vẫn gọi tắt là HO. Người có sáng kiến và có công đầu là bà Khúc Minh Thơ. Nếu không có chiến dịch HO thì con số những người tù chết trong vòng vài năm sau khi được thả sẽ còn cao hơn nữa, vì ở trong tù bị hành hạ đánh đập, bị bắt làm việc khổ sai và đói ăn triền miên thì thể lực hao mòn, nhiều khi lê về được với gia đình nhưng trong người mang cả trăm thứ bệnh.

Một thí dụ nữa là chuyện treo cờ vàng. 40 năm trước đã có nhiều hội đoàn không treo và chào cờ vàng trong các buổi sinh hoạt của người Việt ở hải ngoại, vì họ chủ trương phi chính trị. Chúng ta đã phải mất rất nhiều tâm huyết mới thuyết phục được họ treo và chào cờ vàng. Rồi so với hôm nay không những mình đã thuyết phục được mình mà còn thuyết phục được người. Ánh muốn nói đến sự kiện những thành phố và Tiểu Bang Hoa Kỳ có đông người Việt cư ngụ đã lần lượt công nhận cờ vàng là biểu tượng của người Mỹ gốc Việt. Nhờ vậy lá cờ thân yêu của chúng ta đang được tung bay hiên ngang ở khắp hải ngoại mà tòa các tòa Đại Sứ CS

không làm gì được. Quả là cộng đồng người Việt quốc gia chúng ta đã tiến được một bước rất dài. Và một trong những người có công đầu trong cuộc vận động kiên quyết này là chị Lữ Anh Thư, một người bạn thân và đồng chí của Anh. Một lát nữa, chị Anh Thư sẽ giúp bổ túc thêm về những thành quả của người trẻ hải ngoại trong 40 năm qua.

Một thành quả quan trọng khác là công tác trả ơn chiến sĩ. Không đâu là không có những nỗ lực gây quỹ giúp thương phế binh và cô nhi quả phụ của tử sĩ VNCH. Cộng đồng nhỏ thì làm nhỏ, cộng đồng lớn thì làm lớn. Ở những nơi đông người Việt sinh sống như California bên Mỹ thì hàng năm vẫn có đại nhạc hội Cám Ơn Anh quy tụ hàng trăm nghệ sĩ trình diễn ngoài trời suốt từ trưa đến tối bán được cả trên 10 ngàn vé và số tiền đóng góp bao giờ cũng lên trên nửa triệu đô la.

Nãy giờ chúng ta đã ôn lại hai câu chuyện, câu chuyện tang thương của những người ở lại và câu chuyện đầy tự hào của những người ra đi. Trong bối cảnh này, câu hỏi lớn nhất là người Việt hải ngoại cần phải làm gì cho tương lai dân tộc. Mà tương lai của một dân tộc thì luôn luôn nằm trong tay những người trẻ. Vậy câu hỏi chính xác hơn là chúng ta cần làm gì để khuyến khích tuổi trẻ hải ngoại tiếp tay với những người trẻ trong nước bảo vệ quê hương và tiếp tục tranh đấu cho tự do nhân quyền. Thật vậy, ngoài việc giúp con em chuẩn bị cho tương lai cá nhân, phụ huynh chúng ta còn cần giúp đào tạo một thế hệ mới cho tương lai dân tộc Việt Nam.

Việc làm này có viển vông không, khi mà VN đang sắp sửa mất nước vào tay Trung Cộng đến nơi rồi. Thừa câu trả lời là không viển vông. Nhìn lại suốt chiều dài lịch sử, VN đã từng bị Tàu đô hộ cả ngàn năm mà hàng mấy mươi thế hệ người VN từ đời này sang đời khác vẫn nuôi dưỡng được lòng ái quốc bền bỉ và ý chí quật cường để cuối cùng dành lại độc lập. Đó là vì cha ông ta đã nỗ lực gìn giữ cái tinh thần dân tộc cho con cháu. Nhờ đó, ta luôn ý thức được mình là người Việt và tự hào mình là người Việt, dù nền văn minh của ta có bị kẻ thống trị cướp nhận là của họ, dù lịch sử của ta có bị bôi xoá hay xuyên tạc, và văn hoá của ta bị pha loãng đi để tiêu diệt niềm tự hào dân tộc của ta và đồng hoá ta thành người Tàu. Soi tấm gương này của cha ông, ngày nào chúng ta còn nỗ lực hun đúc tinh thần dân tộc cho con cháu thì nhất định ta không sợ mất nước, và dầu có mất thì cũng sẽ dành lại được khi thời cơ thuận tiện.

Nếu câu hỏi là đối với tuổi trẻ VN ở hải ngoại, nỗ lực hun đúc tinh thần dân tộc này có thực tế không khi con em chúng ta sinh ra và lớn lên ở đây, thì xin thưa câu trả lời là khó nhưng không phải không làm được. Lần đầu tiên trong lịch sử, chúng ta đã phải hàng hàng lớp lớp bỏ quê hương ra đi vì không chấp nhận cộng sản. Nhưng chúng ta không phải là dân tộc duy nhất đang trải rộng trong thế giới tự do. Hãy lấy một thí dụ là người Do Thái. Họ đã tha phương đi khắp nơi mà vẫn không mất hồn Do Thái, và cuối cùng đã làm được cái chuyện không tưởng là vận động cả thế giới cho họ lập quốc. Ngày nay, họ đang lợi dụng vị thế chính trị và kinh tế của họ ở những nước bên ngoài để hỗ trợ đắc lực cho người dân bên trong nước Do Thái được tự do và trường tồn. Nếu người Do Thái làm được thì sao ta không làm được. Nếu thế hệ con em chúng ta trở thành những nhà chính trị kinh tế thương gia chuyên viên lỗi lạc, nắm những cơ phận then chốt trong guồng máy các quốc gia lớn trên thế giới, nhưng luôn giữ được tinh thần VN thì dù sinh ra và lớn lên ở bất cứ đâu, họ vẫn sẽ có những quan tâm tự nhiên cho đất nước và dân tộc VN.

Nhân dịp này Anh cũng xin bày tỏ mối lo ngại rất lớn không phải của riêng Anh mà của tất cả chúng ta trước sự phá sản tinh thần VN đang diễn ra trong nước. Chúng ta là một dân tộc với cả một lịch sử kiêu hùng và một nền văn minh phong phú, từ trống đồng cho đến phong tục thờ cúng tổ tiên và những sinh hoạt tự trị nơi làng xã ngay cả dưới thời phong kiến. Ngày nay vì muốn lấy lòng Trung Cộng, nhà nước CS đang lạng lẽ bôi xóa đi những trang sử chống Bắc xâm lấn liệt của ta. Mới năm ngoái, chúng ta chỉ thị bãi bỏ những ngày kỷ niệm quan trọng như kỷ niệm Trưng Vương ở cấp quốc gia mà chỉ cho làm ở địa phương nơi có đền thờ hai bà thôi. Nguy hiểm hơn là luận điệu văn hóa của ta là toàn vay mượn từ Trung Hoa, và tinh thần vọng ngoại, ưa chuộng tất cả những gì của người và chê bai của mình. Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước khi chúng ta tự đánh mất đi hồn nước. Còn đất còn biển mà mất văn hóa, mất lịch sử, mất đi tự hào dân tộc, rồi thay vào là tinh thần nô lệ, Hán hoá thì có khác gì đã mất nước rồi. Nếu ta không giữ được quê hương ở trong chúng ta thì làm sao giữ được quê hương bên ngoài?

Trong tình huống này, nhu cầu giáo dục tuổi trẻ VN để huy động niềm tự hào dân tộc trở thành cấp thiết. Bước đầu tiên là dạy cho con em một hiểu biết tường tận và chính xác về lịch sử VN, và những anh hùng, anh thư của dân tộc. Điều khó khăn là phụ huynh chúng ta không có tài liệu sẵn sàng cho mục đích này. Hơn nữa, nếu

muốn nhắm vào giới trẻ hải ngoại, chúng ta cần phải soạn thảo những tài liệu này bằng anh ngữ, pháp ngữ v...v... Muốn gây được phong trào học sử trong giới trẻ, chúng ta cần có những bài viết ngắn, gọn để tóm lược những mốc lịch sử quan trọng đồng thời xoáy vào những giai đoạn lịch sử oai hùng nhất và đề cập thật nhiều đến những người trẻ hào hùng VN qua bao thời đại. Khi nói về họ, ta cần nhấn mạnh đến tuổi tác và thân thế của họ, thí dụ như Hoài Văn Hầu Trần Quốc Toản mới 16 tuổi đã tự điều khiển một đạo quân chống giặc Mông Cổ và lập bao chiến công lừng lẫy, Lý Đông A mới 15 tuổi đã theo nhà cách mạng Phan Bội Châu và 22 tuổi đã thành lập và làm tổng thư ký Đại Việt Duy Dân Cách Mệnh Đảng để đấu tranh chống Pháp. Trương Tử Anh thành lập Đại Việt Quốc Dân Đảng lúc chỉ mới 25 tuổi. Nguyễn Thái Học thành lập Việt Nam Quốc Dân Đảng cũng ở tuổi 25.

Song song với việc dạy sử, chúng ta cần trang bị cho con em những hiểu biết căn bản về văn hóa của người VN, nhất là những văn hóa cổ, đặc thù của ta. Mình phải biết rõ cái gì của mình, nhất là những cái hay, cái đẹp của mình trước khi để ý học hỏi và so sánh với những cái hay cái đẹp của người. Có như vậy mình sẽ có những chọn lựa khôn ngoan để cầu tiến nhưng vẫn giữ được bản sắc và niềm tự hào dân tộc. Có như vậy thì không sợ Hán hoá, sợ mất đi hồn VN. Có như vậy thì mới giữ vững được cái VN bên trong chúng ta để bảo vệ cái VN bên ngoài.

Thế hệ tị nạn và di dân đầu tiên bao giờ cũng phải lo chuyện cơm áo và ổn định đời sống. Nay chúng ta đã xong bước đầu và đã thiết lập được những cộng đồng Việt trú phú ở nhiều quốc gia tân tiến. Con em chúng ta đang sắp hạng đầu ở học đường và đang thăng tiến rất nhanh trong nghề nghiệp. Đây là lúc chúng ta cần thực hiện bước kế tiếp là đẩy mạnh tuổi trẻ VN vào tiến trình khôi phục và phát huy tinh thần dân tộc. Nói một cách khác là sau khi phải bỏ quê hương ra đi nay ta đã hoàn hồn, bây giờ thì ta cần lo đến bước kế tiếp là giữ hồn, nhất là trước tình huống VN hiện nay. Ánh xin trân trọng kêu gọi sự chung sức của những vị học giả, sử gia trong và ngoài nước cho vấn đề cấp thiết này. Chúng ta có rất nhiều hội đoàn đa số cho mục đích ái hữu, tương tế, và từ thiện. Đây là lúc chúng ta cần cho mọc lên như nấm những hội nghiên cứu về sử, về nguồn gốc, văn hóa, và phong tục VN.

Những lời nói sau cùng xin được dành cho những người trẻ VN và xin mượn tựa đề của một tác phẩm của cố văn sĩ Duyên Anh có tên là “Mơ Thành Người Quang Trung”, một trong những anh hùng chống Bắc xâm vĩ đại nhất của lịch sử VN.

**Vâng, tất cả chúng ta xin hãy mơ thành người Quang Trung,
và xin hãy là người Quang Trung.**

Dương Nguyệt Ánh